

Sygn. akt **IV Ka 1554/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodnicząca: SSO Beata Marzec

Sędziowie: SO Grażyna Sitko (spr.)

SO Jarosław Giecewicz

Protokolant: Aneta Maziarek

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Damiana Kordykiewicza

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2013 r.

sprawy **A. S.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk oraz z art. 13 § 1 kk w zw. 164 § 1 kk w zb. z art.
13 § 1 kk w zw. z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie
VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Policach

z dnia 6 sierpnia 2012 r. sygn. VII K 160/11

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę A. S. przekazuje Sądowi Rejonowemu Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie
do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 1554/12

UZASADNIENIE

A. S. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 20 kwietnia 2009r. w miejscowości D. groził pozbawieniem życia i zdrowia M. M. oraz groził M. M.
pozbawieniem życia i zdrowia jej małoletniej córki J. S., które to groźby wzbudziły u M. M. uzasadnioną obawę, że
będą spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk,

II. w dniu 20 kwietnia 2009r. w miejscowości D. groził pozbawieniem życia E. M., które to groźby wzbudziły u E. M.
uzasadnioną obawę, że będą spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk,

III. w dniu 21 kwietnia 2009r. w miejscowości D. telefonicznie groził pozbawieniem życia i zdrowia M. M., które to groźby wzbudziły u M. M. uzasadnioną obawę, że będą spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk,

IV. w dniu 22 kwietnia 2009r. w miejscowości D. działając wspólnie i w porozumieniu z R. F. oraz innymi nieustalonymi osobami, sprowadził bezpośrednio niebezpieczeństwo zdarzenia w postaci pożaru wnętrza budynku mieszkalnego przy ul. (...), które zagraża mieniu w wielkich rozmiarach w ten sposób, że na posesję, gdzie znajduje się przedmiotowy budynek oraz do wnętrza budynku wrzucił podpalone butelki z benzyną, czym naraził M. M., małoletnią J. S., R. M., W. W., H. W., na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o czyn z art. 164 § 1 kk w zb. z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wyrokiem z dnia 06 sierpnia 2012r. sygn. akt VII K 160/11 oskarżonego A. S.:

I. uznał za winnego tego, że:

1. w dniu 20 kwietnia 2009r. w D., groził pozbawieniem życia i zdrowia M. M. i E. M., wzbudzając w zagrożonych uzasadnioną obawę, że groźby będą spełnione,

to jest czynu z art. 190 § 1 kk,

2. w dniu 21 kwietnia 2009r. w D., telefonicznie groził pozbawieniem życia i zdrowia M. M., wzbudzając w zagrożonej uzasadnioną obawę, że groźby będą spełnione,

to jest czynu z art. 190 § 1 kk,

II. przyjmując, iż czyny opisane w pkt. 1 i 2 stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk, za ten ciąg przestępstw na podstawie art. 190 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

III. uznał za winnego tego, że w dniu 22 kwietnia 2009r. w D., działając umyślnie, z zamiarem ewentualnym, wspólnie i w porozumieniu z R. F., usiłował sprowadzić bezpośrednio niebezpieczeństwo zdarzenia określonego w art. 163 § 1 kk, mającego postać pożaru, który zagraża mieniu w wielkich rozmiarach, w ten sposób, że na obręb nieruchomości z budynkiem mieszkalnym, usytuowanym na ul. (...), w którym znajdowały się lokale mieszkalne, jeden o powierzchni około 100 m² na parterze oraz drugi o powierzchni około 60 m² na piętrze i poddasze strychowe oraz do wnętrza tego budynku wrzucił trzy butelki o poj. 0,5 l., uprzednio napełnione cieczą palną (najprawdopodobniej benzyną) i zapalonymi fragmentami tkaniny wetkniętymi w ich szyjki jako knotami, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu nie trafienia dwiema butelkami w budynek i wzniesienia ognia na trawiastym podłożu przed budynkiem w odległości około 2,5 m i około 10,5 m od ściany frontowej budynku oraz zgaśnięcia ognia w trzeciej butelce wrzuconej do wnętrza konstrukcji okna skrzynkowego i jej rozbicia, przez co usiłował narazić M. M., małoletnią J. S., R. M., W. W. i H. W., na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężki uszczerbek na zdrowiu, czym działał na szkodę wymienionych pokrzywdzonych oraz (...) Oddziału (...)w S.,

to jest czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 164 § 1 kk w zb z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 164 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 91 § 2 kk połączył orzeczone w pkt. II i III kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu A. S. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, na poczet której, na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 23 kwietnia 2009r. do 16 lutego 2010r.

Na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego za czyn opisany w pkt. III wyroku przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci butelki oraz fragmentów szkła od butelki.

Rozstrzygnął o kosztach sądowych, w tym o opłacie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, skarżąc go w zakresie w jakim dotyczy A. S.w całości, zarzucił mu obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 423 § 1 i 2 kpk i art. 6 kpk, poprzez niesporządzenie na piśmie i niedoręczenie apelującemu uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 06 sierpnia 2012r., wydanego w sprawie o sygnaturze akt VII K 160/11, a tym samym ograniczenie oskarżonemu możliwości podjęcia obrony swych praw, podczas gdy skarżący złożył w ustawowym terminie wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku.

Wobec powyższego, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy apelacyjnej Sąd Okręgowy zdecydował o przeprowadzeniu dowodu z aktualnych danych o karalności oskarżonego (k.1109).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywieziona w niniejszej sprawie apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna i doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego jej rozpoznania.

Nie przesądzając przyszłego rozstrzygnięcia stwierdzić należy, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt dowodów i okoliczności przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym na Sądzie orzekającym ciąży obowiązek badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie swe, co do sprawstwa oraz przyjętej kwalifikacji prawnej, jak też orzeczonej kary powinien Sąd wyargumentować logicznie i przekonująco w oparciu o całość materiału dowodowego wskazując jednocześnie jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych – po myśli art. 424 § 1 i 2 kpk - w pisemnym uzasadnieniu.

Kontrola odwoławcza orzeczenia Sądu I instancji jest ograniczona i polega na sprawdzeniu, czy materiał dowodowy został prawidłowo zgromadzony, czy jego ocena została dokonana z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4, 5 i 7 kpk, a więc czy jest bezstronna, nie narusza zasad swobodnej oceny dowodów i czy zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza czy nie zawiera błędów natury logicznej.

Odnosząc się do zarzutu apelującego, który podniósł, że Sąd Rejonowy ograniczył oskarżonemu możliwości podjęcia obrony swoich praw poprzez niesporządzenie na piśmie i niedoręczenie uzasadnienia wyroku, wskazać należy, że Sąd Okręgowy aprobuje pogląd, według którego „Sąd odwoławczy kontroluje zasadność orzeczenia Sądu pierwszej instancji, a nie jego uzasadnienie. W uzasadnieniu przedstawiany jest tylko tok rozumowania Sądu pierwszej instancji, który doprowadził do wydania konkretnego orzeczenia. Jeżeli więc uzasadnienie orzeczenia pozwala na kontrolę instancyjną, nawet utrudnioną, a nie uniemożliwia jej, to spełnia wymogi art. 424 kpk” (vide: postanowienie SN z 7 stycznia 2009r., sygn. akt IV KK 368/08, OSNwSK 2009/1/17), przy czym, „treść uzasadnienia musi ustalać a posteriori proces myślowy, który przebiegał w czasie narady, poprzedzając wydanie wyroku” (vide: wyrok SN z 6 października 2009r., sygn. akt WA 31/09, OSNwSK 2009/1/1936). Sąd Okręgowy podziela jednak także stanowisko, według którego „zignorowanie przez Sąd I instancji obowiązku wyjaśnienia przyczyn, z powodu których wydał orzeczenie lub jego istotną część nie tylko utrudnia, ale wręcz uniemożliwia merytoryczną kontrolę wyroku. Kontrola prawidłowości orzeczenia, którą dokonuje Sąd w toku postępowania odwoławczego nie może opierać się o domniemanie co do motywów, które powodowały Sądem meriti wydającym wyrok, lecz winna odnosić się in concreto

do poszczególnych zarzutów postawionych przez apelującego wobec równie klarownych rozstrzygnięć” (vide: wyrok S.A. w Katowicach z 8 września 2011r. sygn. akt II AKa 239/11, LEX nr 1112488).

Przekładając poczynione rozważania na realia niniejszej sprawy - gdzie zaniechano sporządzenia pisemnych motywów wyroku w ogóle – stwierdzić trzeba, że zaistniała sytuacja, w której powyższe uchybienie uniemożliwiło prześledzenie toku rozumowania Sądu Rejonowego. Tym samym, uniemożliwiło zbadanie prawidłowości dokonanej przez Sąd Rejonowy, oceny prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, a nawet trafności oceny zgromadzonych w toku procesu dowodów i zasadności ustaleń tego Sądu, co do sprawstwa i winy oskarżonego. Szczególnie brak podstaw dla oceny powodów, dla których Sąd ten odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, nieprzyznającego się do popełnienia czynów stanowiących ciąg przestępstw określony w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, ani dla stwierdzenia czy prawidłowo zweryfikował przedstawioną przez niego linię obrony. W konsekwencji nie sposób ocenić trafności poczynionych ustaleń faktycznych, a tym bardziej prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego. Nie sposób wreszcie zweryfikować, czy Sąd I instancji prawidłowo poczytał oskarżonemu okoliczności łagodzące na jego korzyść, a obciążające na niekorzyść - przy rozstrzygnięciu o karze.

W takim stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, nie ma warunków, aby przeprowadzić rzetelną, wyczerpującą kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

Wobec powyższego, nie przesądzając ostatecznego sposobu rozstrzygnięcia sprawy należało, na podstawie art. 437 § 1 kpk, zaskarżony wyrok uchylić i sprawę A. S.przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

Dodać jeszcze wypada, że kontrola odwoławcza nie wykazała okoliczności uzasadniających uchylenie wyroku, na podstawie art. 435 kpk - także w stosunku do współoskarżonego R. F., który nie wniósł środka odwoławczego.

Sąd I instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie miał obowiązek ponownie przeprowadzić postępowanie dowodowe, tak by zgromadzić pełen materiał dowody, który następnie podda starannej, odpowiadającej standardom określonym w art. 7 kpk, ocenie. Co w kontekście stwierdzonego uchybienia należy szczególnie podkreślić, cały proces wyrokowania winien zostać przedstawiony w uzasadnieniu zapadłego wyroku, sporządzonym zgodnie z art. 424 kpk, które pozwoli na skontrolowanie jego poprawności tak stronom, jak i Sądowi odwoławczemu, w razie ponownego zainicjowania postępowania odwoławczego.

.....

SSO Jarosław Giecewicz SSO Beata Marzec SSO Grażyna Sitko